

то дѣте. Но то още отъ рано прѣдвидѣло това, та съ врѣме ударило на бѣгъ.

Камъни, тояги и снѣжни топки, като градъ почнжли да лѣтъжтъ подирѣ му. А еврейчето, като вардѣло главицата си съ малкитѣ си рѣцѣ, все тичало напрѣдъ, до като сполучило да избѣга.

Като се отгървало отъ рѣцѣтъ на лошитѣ дѣца, нещастното дѣте стигнало до църквата. Тукъ то се поогледало наоколо, слѣдъ това се вмъкнало въ черковния дворъ. Близу до черковната врата, то се сгушило въ едно жгълче и се спотайло на студения камъни плочи.

III.

Настанжла нощта; хората заспали; всичко утихнало. Звѣздитѣ като искри блѣщукали по синето небе; отъ минута на минута ставало все по-студено.

Горкото момченце! . . . То почнало да трепери и да се прѣвива отъ студъ. По едно врѣме почнало да увива гърдичкитѣ и гърба си съ дрипавата си дрѣшка, ~~но~~ праздно — дрипитѣ не топятъ. То подгнжло краката си подъ себе, но тѣ биле вече изстинжли и вкоченясали отъ студъ. То си тряло съ ~~слабиятъ~~ си рѣцѣ ту ушитѣ, ту лицето, но и това било напразно, защото студътъ билъ нетърпимъ.

Слѣдъ това то почнало тихичко да си говори: „Защо тѣзи хора постѣпихъ тѣй съ мене? — Какво съмъ имъ направилъ? — Ако баща ми, или дѣдо ми сж виновати за нѣщо, то азъ какво зло съмъ сторилъ? — Ако нѣкой знае, че съмъ направилъ нѣкакво зло, нека каже; но азъ добръ помнѣхъ; помнѣхъ, че не съмъ направилъ никому зло!“

Като казало това, то хванжло съ рѣцѣ главата си и се захлупило на студения плочи. Слѣдъ това неговитѣ слаби и простинжли гърдички почнжли да се ~~кж~~ ~~самъ~~ отъ слабъ, тихъ и жалостенъ плачъ, който се разнасялъ на горѣ къмъ безкрайното небе

Най-послѣ дѣтетото почнало да се умърлушва. Отъ минута на минута гласътъ му отслабвалъ и то почна-